

ÖSSZEÁLLÍTOTTA: SELMECZI SZONJA (NINEL-NIENOR)

Vegyes válogatást hoztam az Irodalom rovat oldalaira. A második nemzetközi Tolkien Levelező Verseny egyik feladatára érkezett novella egy várva várt tűzijáték viszontagságairól szól. A feladat annak bemutatása volt, hogyan rejtőzik, de válik néha mégis láthatóvá valami középföldiség a saját otthonuk környékén: a történet valós eseményeken alapul. A következő négy alkotás az idei Nagy Nyári Táborhoz köthető, ahol sok-sok dal hangzott el esténként. A szilmarilokról írt éneket Niphredil, Angwen és Cinnia közösen adták elő saját dallamra. A falasi sirató Círdan népének csapatdala, és a World of Warcraftban hallható Daugther of the Sea dallamára énekelhető. Az Arda pusztulásáról szóló ének zenéje az Allt vad vi på jorden äge Sofia Karlssontól. A tábori életérzést bemutató slam a Tektari, avagy írórend bemutatójának részeként aratott nagy sikert.

Tűzijáték

Írta: Mirwa [TLV 2014/2015]
Fordította: Szarvas Szilvia (Siss)

Már a polgármester is feszült volt, hiszen negyedik napja folyamatosan esett. Éppen másnap lett volna Nyárközép ünnepe, este pedig már a Virrasztók Sétája is végigvonult volna a falu keskeny utcáin. A Tanács leszerződte a legjobb tűzijáték-művészeket, de még ők sem tudtak tenni semmit a vidéket sújtó borzalmas időjárás ellen.

Minden készen állt a két községet összekötő Sétához, majd az azt követő nagy utcabálhoz. A falu minden lelke dolgozott a hegytetőkön álló jelzőtüzek előkészítésén, amiket ilyenkor meg szoktak gyújtani.

A Kicsiny Ló kocsmáinak padjain üldögélő, teát és sört kortyolgató vendégek az időjárásról csevegtek; leginkább a Nagy Tűzijáték és a jelzőtüzek miatt aggódtak. Az eső mindent tönkretelhetett; a falu népe alig várt egy kis szünetet a zivatarban, de annak csak nem akarózott elállnia.

A polgármester – maga is félve saját szavaitól – végül kijelentette:

– Idén el kell halasztanunk az ünnepeket!

Sötét, ködös hangulat ereszkedett a falura. A kétségbeesés közepette azonban megszólalt a remény hangja egy bölcs öreg szájából:

– A falu története során mindössze egyszer merték elhalasztani az ünnepélyt, és abban az évben kezdődött a Nagy Háború. Meg kell tartanunk az ünnepeket!

Szavait követően lassan, de biztosan újraéledt a remény. A falu népe régi nyarokat idézett fel, amikor a

Virrasztás felett az utolsó pillanatban tisztult ki a csillagos ég.

A falu főterén szájról szájra járt a hír, és úgy tűnt, a zuhogó eső ellenére minden lehetséges: a levegő megtelt reménnyel (és a falu konyháinak büszkesége, a töltött hagyma illatával).

Fotó: Tuska Miklós (Adim)

Majd felvillant egy fénycsík, amit egy újabb és egy újabb követett, majd a párás esti levegőben felrobbantak az első tűzijátékok. A falu lakóinak éljenése közepette egymás után villantak fel a jelzőtüzek. A tűzijátékok változatos formában és színekben borították be az égboltot, amíg minden jelzőtűz ki nem gyulladt a környező dombokon.

Majd pontosan a tűzijáték végét követően ismét rákezdedt az eső. Zuhogva oltotta ki a jelzőtüzek maradékát és űzte vissza meleg és barátságos otthonaikba az (elégedett) falusiakat. Mindenki ünnepelt, töltött hagymát evett, sört ivott és tudták: mindig emlékezni fognak a falu történetének különleges éjszakájára.

Szilmarilok, szilmarilok

Írta: Bélteki Zsófia (Niphredil)

Fényt sugárzott Valinorra
Silpion és Malinalda,
Ahogy őket eldalolta
Bölcs Yavanna, bölcs Yavanna.

Tündöklésük összeszedte
Fëanáro Curufinwë,
Megőrizte, mélyre zárta,
Szilmarilba, szilmarilba.

Három ékkő égi fénye
Melkor szívét megigézte,
Melkor őket megkívánta,
Ám hiába, ám hiába.

Mert Curufinwë büszke szíve
Kincsét neki nem engedte,
S elüldözte ajtajából,
Formenosból, Formenosból.

Melkor erre nagy haraggal
Délre szállott bosszúszomjjal,
Hegyvidéken messze túlra,
Füstbe bújva, füstbe bújva.

Füstök, árnyak vad vidéke,
Avatharnak sötétsége,
Örök-éhes lények földje
Szövetsége, szövetsége.

Valinorban aznap este
Ilúvatart ünnepelte
Énekelve és dalolva
Minden elda, minden elda.

Árny vetült a szép mezőkre,
Tiszta tájon átsüvítvé,
Corollairét körbefogta,
S bemocskolta, bemocskolta.

Kép: Kovács Eszter (Esztur)

Oly nagy volt az árnyék éhe,
Nem volt elég Két Fa vére,
Nem volt elég Varda Kútja,
Hogy csillapítsa, csillapítsa.

Tovább szállott, messze-messze,
Sötétségtől körbevéve,
Vágyva kincsre, szilmarilra,
Formenosba, Formenosba.

Az ősi várost lerombolta,
Minden kincsét elrabolta,
S elrémülve kelt a híre:
Halott Finwë! Halott Finwë!

Csönd és gyász szállt Valinorra,
Lángoló düh Fëanorra.
Manwë színe elé állott,
S így kiáltott, így kiáltott:

„Morgoth Bauglir, megátkozlak!
Bárhol bujkálsz, megtalállak!
Világ Sötét Ellensége,
Pusztulj végre, pusztulj végre!”

Sötét volt a nolda átka,
S még inkább a jövő árnya,
Mert Arda sorsa meg van írva
Szilmarilba, szilmarilba.

Kép: Kovács Eszter (Esztur)

Tábori slam

Írta: Banka Dániel

itt mindegy, hogy ciccen vagy szisszen
és hogy nem mindig ébredek frissen
itt minden sarokban ül egy jó szó
és a hozzá tartozó bátyina vagy bátyó
itt nem gyötör más csak a fomo
meg a sok fejemen átfutó szó
itt egy pillanatra elengedhetem magam
és takaréokra tehetem az agyam
itt boldogabb leszek minden pillanattal
és gazdagabb néhány rím alappal
itt még azzal sem zavarok senkit
hogy bénán művelem a slam poetryt
itt minden reggel
együtt ébredek a szeretettel

Fotó: Kostyál Zsigmond (Sú)

Falasi siratóének

Írta: Mervay Bence (Orand)

Testvér, testvér, én emlékszem reád,
Szavad hozta a szél:
Halálsikoly, Valinor felől,
Ahol folyt teler vér.

Alqualondë partjainál
Sok büszke hajó állt.
De egy sincs már: nem állták
A noldák haragját.

Noldák, noldák, ó, miért tettétek ezt?
Miért ontottatok elda vért?
Miért hagyátok az Áldott Földeket
Oda, ékkövekért?

Fëanort az esküje után
A noldák követték,
Ám nem jutott a partoknál tovább
Nem lévén hajóik.

Öbölben állt hattyúbárák hada
Telerek kincsei.
Fëanor szólt: adjátok oda,
Vagy pusztul mindenki!

A tenger partja vérben áll,
Az eskü szava hív,
A túlparton a láng az égig ér:
Testvérink hajói!

Testvér, testvér, el nem feledlek én,
Emléked bennem él.
Ha kint járok a zord tengeren,
Szavad hozza a szél.

Dal a megrontott Ardáról

Írta: Ürmössy Zsuzsanna (Angwen)

Szép volt Arda az első fényben,
Szép e széles nagyvilág.
Ámde minden legmélyében
Ellenségünk mérge rág.
Zöld a lomb, de korhad az ága,
Zöld a rét, de fonnyad virága,
S szívemben sötét kórság,
Szívemben sötét kórság.

Élő lángból tűzvész válik,
Víz dalából gyilkos jég.
Büszke szirt is porrá mállik,
Minden máglya hamuvá ég.
Férges a törzs, bár ép a kéreg,
Földben, légben ott a méreg,
S szívemben a legfeketebb,
Szívemben a legfeketebb.